

« Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ »Μεγάλη Δευτέρα

Τη Μεγάλη Δευτέρα η Εκκλησία μας με την Θεία Λειτουργία της θέλει να μας θυμίσει τον ενάρετο Ιωσήφ, γιο του πατριάρχη Ιακώβ και δισέγγονο του Αβραάμ. Ο Ιωσήφ για την εκκλησία μας είναι τύπος (παρομοιάζεται) του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Ο Ιωσήφ επειδή ήταν αγαπητός γιος του πατέρα του, προξένησε τη ζήλια και το φθόνο των άλλων αδελφών του. Έτσι τα αδέλφια του στην αρχή τον έριξαν μέσα σε ένα λάκκο και στη συνέχεια τον πούλησαν σε κάποιους εμπόρους αντί είκοσι χρυσών νομισμάτων. Εκείνοι με τη σειρά τους τον πούλησαν στον Πετεφρή που ήταν αρχιμάγειρας του βασιλιά της Αιγύπτου.

Ο Ιωσήφ ήταν πάρα πολύ όμορφος νέος και γι' αυτό η γυναίκα του Πετεφρή τον ερωτεύτηκε. Ο Ιωσήφ αρνήθηκε και τότε η γυναίκα τον συκοφάντησε στον άντρα της ότι δήθεν εκείνος της επετέθη και την ενοχλούσε. Ο Πετεφρής πίστεψε τη συκοφαντία της γυναίκας του και ο αθώος Ιωσήφ ρίχτηκε στις φυλακές.

Κάποτε όμως ο Φαραώ, δηλ. ο βασιλιάς της Αιγύπτου, είδε στον ύπνο του ένα παράξενο όνειρο και αναζητούσε να βρει εξηγητή του ονείρου. Τότε του είπαν ότι στις φυλακές υπάρχει Εβραίος νέος, ο οποίος άλλοτε είχε εξηγήσει όνειρα συγκρατουμένων του. Ο Ιωσήφ, μετά από εντολή του Φαραώ, οδηγήθηκε μπροστά του και με τη φώτιση του Θεού εξήγησε το όνειρο του Φαραώ και του είπε ότι θα έρθουν για τη χώρα του επτά χρόνια ευφορίας και επτά χρόνια ακαρπίας και πείνας.

Ο Φαραώ, καταγοητευμένος από τη θεία σοφία του Ιωσήφ, τον ντύνει με βασιλική στολή, τον ανεβάζει σε ένα βασιλικό άρμα και τον διορίζει γενικό άρχοντα της Αιγύπτου, κάτι ανάλογο με πρωθυπουργό. Ο Ιωσήφ, διαχειρίστηκε με θαυμαστή φρόνηση την εξουσία που του έδωσε ο Φαραώ, και αργότερα, όταν ήρθαν τα χρόνια της πείνας, λόγω της ακαρπίας της γης, αυτός άνοιξε τις αποθήκες που είχε γεμίσει κατά τα πρώτα χρόνια και χόρτασε τον λαό.

Θεωρείται λοιπόν ο Ιωσήφ τύπος και προεικόνιση του Κυρίου, διότι και Αυτός, αγαπητός Υιός του Πατέρα, φθονήθηκε από τους ομοφύλους του Ιουδαίους, πουλήθηκε από τους μαθητές Του, βασανίστηκε και ρίχτηκε νεκρός στον σκοτεινό τάφο. Στη συνέχεια αναστήθηκε με μεγάλη δόξα και τρέφει όλους εμάς με τον Άρτο της ζωής, δηλαδή με το πανάγιο Σώμα Του.

Επίσης κατά την Μεγάλη Δευτέρα ξαναφέρνουμε στη μνήμη μας και την άκαρπη συκιά, την οποία καταράστηκε ο Κύριος και ξεράθηκε. Η συκιά αυτή συμβολίζει τόσο την Συναγωγή των Εβραίων η οποία δεν είχε πνευματικούς καρπούς και γι' αυτό καταδικάστηκε από τον Κύριο, όσο και κάθε άνθρωπο που στερείται από πνευματικούς καρπούς, δηλαδή αρετές. Η Εκκλησία μας, μας φέρνει μπροστά στο παράδειγμα της συκιάς, επειδή θέλει να μας παρακινήσει σε πνευματικούς αγώνες για να αποκτήσουμε αρετές.

Η υμνογραφία της ημέρας είναι αφιερωμένη στα δύο παραπάνω θέματα (του Ιωσήφ και της συκιάς) και επί πλέον στο θέμα του ερχομού του Κυρίου προς το Πάθος. Πρώτο τροπάριο ψάλλεται, ως εισαγωγή, το ωραιότατο και κατανυκτικότατο: «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...», εμπνευσμένο από την παραβολή του Κυρίου για τις δέκα παρθένες. Εξαιτίας αυτού του τροπαρίου που ψάλλεται και κατά τις δύο επόμενες ημέρες, οι Ακολουθίες της Μ. Δευτέρας, της Μ. Τρίτης και της Μ. Τετάρτης λέγονται και «Ακολουθίες του Νυμφίου». Ακολουθούν διάφοροι εκκλησιαστικοί ύμνοι καθώς και «Τον νυμφώνα Σου βλέπω...», που επαναλαμβάνεται και τις τρεις επόμενες ημέρες.

Μεγάλη Τρίτη

Με τη Θεία Λειτουργία της Μ. Τρίτης ξαναθυμόμαστε την πάρα πολύ γνωστή παραβολή του Κυρίου για τις δέκα παρθένες. Η Εκκλησία μας, μας καλεί να είμαστε έτοιμοι για να υποδεχτούμε, κρατώντας τις λαμπάδες των αρετών μας, τον ουράνιο Νυμφίο, τον Κύριο Ημών Ιησού Χριστό, ο Οποίος θα έλθει ξαφνικά, είτε ειδικά κατά την στιγμή του θανάτου μας, είτε γενικά κατά την Δευτέρα Παρουσία. Επίσης μας καλεί, φέρνοντας μπροστά μας και την παραβολή των ταλάντων, να καλλιεργήσουμε και να αυξήσουμε τα χαρίσματα που μας έδωσε ο Θεός.

Σ' αυτά κυρίως τα θέματα είναι αφιερωμένη και η υμνογραφία της ημέρας. Πρώτα ψάλλεται το «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...», δεύτερο το «Τον Νυμφίον, αδελφοί, αγαπήσωμεν...» και ακολουθούν δυο τροπάρια που αναφέρονται στην προδοσία του Κυρίου από τον Ιούδα. Τέλος μετά το Ευαγγέλιο και τους διάφορους άλλους ύμνους, ψάλλεται ξανά και το: «Τον νυμφώνα Σου βλέπω...» που ψάλθηκε και κατά την Μ. Δευτέρα.

Μεγάλη Τετάρτη

Κατά τη Μεγάλη Τετάρτη η Εκκλησία μας, μας θυμίζει τα γεγονότα της άλειψης του Κυρίου με μύρο από την αμαρτωλή γυναίκα. Επίσης η Εκκλησία ξαναφέρει στη μνήμη μας και τη σύγκληση του Συνεδρίου των Ιουδαίων, του ανώτατου δηλαδή Δικαστηρίου των, που έλαβε απόφαση να καταδικάσει τον Κύριο, καθώς και τα σχέδια του Ιούδα για την προδοσία του Διδασκάλου του.

Στα θέματα αυτά αναφέρεται και η υμνογραφία της ημέρας. Ψάλλεται πάλι το τροπάριο «Ιδού ο Νυμφίος έρχεται...», που ψάλθηκε και κατά τις δύο προηγούμενες ημέρες και κατόπιν ακολουθούν διάφοροι ύμνοι και το Ευαγγέλιο. Επίσης ψάλλεται και το «Τον νυμφώνα Σου βλέπω...».

Τελευταίο ψάλλεται το τροπάριο της ευσεβούς και λόγιας ποιήτριας του Βυζαντίου Κασσιανής. Οι μυθιστοριογράφοι έχουν κακοποιήσει βάνανυσα τη μνήμη της, γιατί την παρουσιάζουν ως μία αμαρτωλή γυναίκα. Αυτό όμως είναι ψέμα, συκοφαντία, ιστορικό λάθος και ανακρίβεια. Αμαρτωλή δεν ήταν η Κασσιανή, η ποιήτρια, αλλά η ηρωίδα του ποιήματός της, η γυναίκα δηλαδή που άλειψε με μύρο τον Κύριον.

Όλες αυτές τις ημέρες, Μ. Δευτέρα, Μ. Τρίτη και Μ. Τετάρτη, γίνεται μαζί με τον Εσπερινό και η Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων. Η εν λόγω λειτουργία γίνεται κατά τις πρωινές ώρες, επειδή κατά τις απογευματινές γίνεται ο Όρθρος της επόμενης ημέρας.

Μεγάλη Πέμπτη

Την Μεγάλη Πέμπτη με τη βοήθεια της Εκκλησίας μας, ξαναφέρνουμε στη μνήμη μας **τέσσερα** γεγονότα: **1)** Τη νύξη των ποδιών των αποστόλων από τον Κύριο, **2)** Τον Μυστικό Δείπνο, δηλαδή της παράδοσης σ' εμάς από τον Κύριο του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας, **3)** Τη θαυμαστή προσευχή του Κυρίου προς τον Πατέρα Του, και **4)** Την προδοσία του Κυρίου από τον Ιούδα.

Σ' αυτά τα γεγονότα είναι αφιερωμένη και η υμνογραφία της ημέρας. Πρώτα ψάλλεται το τροπάριο: «Ότε οι ένδοξοι μαθηταί...», μετά το Ευαγγέλιο και ακολουθούν εξαίσιοι άλλοι ύμνοι. Ψάλλεται επίσης ξανά το: «Τον νυμφώνα Σου βλέπω...» και λίγο πριν το τέλος της ακολουθίας γίνεται ανάγνωση και κειμένου από το βιβλίο του προφήτη Ιερεμία.

Η Μ. Πέμπτη είναι η ημέρα της παράδοσης του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας και γι' αυτό ο Εσπερινός της ημέρας αυτής γίνεται μαζί με τη Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου. Η Λειτουργία αυτή γίνεται τις πρωινές ώρες, επειδή τις απογευματινές θα γίνει ο Όρθρος της Μεγάλης Παρασκευής.

Μεγάλη Παρασκευή

Κατά τη Μ. Παρασκευή γιορτάζουμε τα Πάθη του Κυρίου, δηλαδή ξαναφέρνουμε στη μνήμη μας τους εμπτυσμούς, τα ραπίσματα, τις ύβρεις κ.τ.λ. και κυρίως τη σταύρωση και τον φρικτό θάνατο του Κυρίου. Μας υπενθυμίζει ακόμη η Εκκλησία μας κατά την ημέρα αυτή, την ομολογία του ληστή πάνω στον σταυρό, ότι ο Κύριος είναι Βασιλιάς ουράνιος και την παράκλησή του να τον θυμηθεί όταν πάει στη Βασιλεία Του.

Σ' αυτά τα γεγονότα είναι αφιερωμένη και η υμνογραφία της ημέρας. Πρώτα ψάλλεται το τροπάριο που ψάλλεται και κατά τη Μ. Πέμπτη: «Ότε οι ένδοξοι μαθηταί...» και αμέσως μετά γίνεται ανάγνωση του Ευαγγελίου, του πρώτου από τα δώδεκα που περιέχει η Ακολουθία της ημέρας. Μεταξύ των πρώτων Ευαγγελίων και μέχρι το έκτο, παρεμβάλλονται ψαλμοί που αναφέρονται στην προδοσία του Ιούδα, την άρνηση του Πέτρου, την αγνωμοσύνη των Εβραίων προς τον Κύριο, την ομολογία του ληστή κ.τ.λ. Επίσης ψάλλεται το: «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...». Κατά τη στιγμή του ψαλμού λιτανεύεται από τους Ιερείς και τοποθετείται στη μέση του Ναού για προσκύνηση **ο Εσταυρωμένος**. Ακολουθούν με τη σειρά διάφοροι ύμνοι που πλαισιώνουν την ανάγνωση μέχρι και του δωδέκατου Ευαγγελίου.

Όπως έχουμε πει ο Όρθρος κάθε ημέρας της Μ. Εβδομάδας, ψάλλεται την εσπέρα της προηγούμενης. Συνεπώς όλα τα παραπάνω ψάλλονται την εσπέρα (το απόγευμα) της Μ. Πέμπτης. Την ημέρα της Μ. Παρασκευής ψάλλονται οι

«Μεγάλες Ώρες». Λέγονται «Μεγάλες» και για το μήκος τους αλλά και γιατί αναφέρονται σε μεγάλα και σπουδαία γεγονότα. Λέγονται επίσης και «Βασιλικές», γιατί κατά την Βυζαντινή εποχή τις παρακολουθούσε και ο ίδιος ο βασιλιάς. Οι Ώρες ψάλλονται το πρωί. Τον Εσπερινό της Μ. Παρασκευής, που συνήθως ψάλλεται κι αυτός το πρωί (αμέσως μετά τις Ώρες), γίνεται η **«Αποκαθήλωση του Εσταυρωμένου»** και κατόπιν τοποθετείται στο ιερό κουβούκλιο (είδος κενοτάφιου) ένα ύφασμα, πάνω στο οποίο έχει κεντηθεί ή ζωγραφιστεί ο Κύριος νεκρός. Το ύφασμα αυτό λέγεται **«Επιτάφιος»**.

Μεγάλο Σάββατο

Το Μεγάλο Σάββατο γιορτάζουμε την ταφή του Κυρίου από τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, καθώς και την κάθοδό Του στα σκοτεινά βασίλεια του Άδη. Όταν ο Κύριος πέθανε, ως άνθρωπος, και χωρίστηκε η Ψυχή από το Σώμα Του, τότε το μεν Σώμα Του, από το οποίο δεν χωρίστηκε η Θεότητα του Κυρίου, τοποθετήθηκε σε ένα τάφο, η δε Ψυχή Του ενωμένη κι αυτή με την παντοδύναμη Θεότητα κατέβηκε στον Άδη. Εκεί αφού νίκησε τον Άδη και κατέλυσε το βασίλειό του, ελευθέρωσε τις ψυχές που κρατιούνταν εκεί αλυσοδεμένες.

Κατά την τρίτη ημέρα ενώθηκε πάλι η Ψυχή με το Σώμα, και το Σώμα αναστήθηκε από τους νεκρούς. Με αυτόν τον τρόπο νικήθηκαν και ο Άδης και ο θάνατος. Τον Άδη νίκησε η Ψυχή του Κυρίου και τον θάνατο το Σώμα Του, γιατί και τα δύο δεν ήταν μόνα τους, αλλά ενωμένα με τη Θεότητα. Η Ψυχή αυτή και το Σώμα αυτό δεν ήταν ψυχή και σώμα ενός κοινού θνητού, αλλά Ψυχή και Σώμα του Θεού που ενανθρωπίστηκε, έγινε δηλαδή άνθρωπος. Γι' αυτό ούτε ο Άδης μπόρεσε να κρατήσει φυλακισμένη την Ψυχή αυτή ούτε ο θάνατος μπόρεσε να κρατήσει και να παραδώσει στη φθορά το Σώμα του Κυρίου.

Γιορτάζουμε λοιπόν το Μ. Σάββατο την ταφή του Σώματος του Κυρίου και την κάθοδο της Ψυχής Του, ενωμένης με την Θεότητα, στα βασίλεια του Άδη για να κηρύξει την λύτρωση στις ψυχές που κρατιούνταν εκεί.

Είναι τεράστια σε μεγαλείο και κατάνυξη η υμνολογία της ημέρας αυτής, ιδιαίτερα όμως είναι τα **«Εγκώμια»**, μικρά τροπάρια ιδιαίτερα αγαπητά στον λαό. Τα «Εγκώμια» είναι σύνθεση άγνωστου ποιητή και έχουν πολλές παραλλαγές. Μετά τα «Εγκώμια», ψάλλονται τα ευλογητάρια και στιχηρά των αίνων, καθώς και η Δοξολογία. Μετά την Δοξολογία, **γίνεται η έξοδος και η περιφορά του «Επιταφίου»**, του ιερού δηλαδή κουβούκλιου, ενώ συγχρόνως ψάλλεται το τροπάριο: «Τον ήλιον κρύψαντα...». Τέλος, μετά την επιστροφή στον ιερό Ναό, ψάλλονται τα τροπάρια: «Ότε κατήλθες...», «Ταις μυροφόροις...» και «Ο ευσχήμων...». Έπειτα διαβάζονται κείμενα από το βιβλίο του προφήτη Ιεζεκιήλ, από τον Απόστολο και από το Ευαγγέλιο.

Όλα τα παραπάνω, όπως έχουμε πει, είναι ο Όρθρος του Μ. Σαββάτου και ψάλλονται την εσπέρα (απόγευμα) της Μ. Παρασκευής. Την ημέρα του Μ. Σαββάτου τελείται ο Εσπερινός του Πάσχα, μαζί με τη θεία Λειτουργία του Μ. Βασιλείου. Η Ακολουθία έχει αναστάσιμο και πανηγυρικό χαρακτήρα, γιατί είναι, όπως είπαμε, Εσπερινός της μεγάλης και κοσμοσωτήριας γιορτής του Πάσχα και αποτελεί εισαγωγή σ' αυτή. Ο λαός την ονομάζει: **«πρώτη**

Ανάσταση». Πάρα πολύ ωραίο και κατανυκτικό είναι και το τροπάριο: «Σιγησάτω πάσα σαρκὸς βροτεία...». Σήμερα, η Ακολουθία αυτή ψάλλεται όχι τις εσπερινές (απογευματινές), αλλά τις πρωινές ώρες του Μ. Σαββάτου.

Κυριακή του Πάσχα

Ανέτειλε λοιπόν η «εορτή των εορτών και το πανηγύρι των πανηγύρεων», η μεγάλη και ένδοξη ημέρα του Πάσχα. Η λέξη Πάσχα είναι εβραϊκή και σημαίνει τη διάβαση, το πέρασμα, την έξοδο. Όταν ο Άγγελος σκότωσε τα πρωτότοκα παιδιά των Αιγυπτίων, πέρασε και μπροστά από τα εβραϊκά σπίτια, χωρίς να μπει μέσα σ' αυτά και να σκοτώσει τα παιδιά των Εβραίων, επειδή εμποδίστηκε από το αίμα του αμνού που είχαν θυσιάσει στο Θεό οι Εβραίοι και μ' αυτό είχαν βάψει τις πόρτες των σπιτιών τους.

Οι Εβραίοι γιόρταζαν το Πάσχα για να θυμούνται αυτό το γεγονός, καθώς επίσης και το γεγονός που με θαυμαστό τρόπο πέρασαν την Ερυθρά Θάλασσα και σώθηκαν από την σκλαβιά του Φαραώ.

Όμως τα γεγονότα αυτά είναι συγχρόνως και συμβολικά άλλων υψηλών εννοιών. Αίγυπτος είναι η αμαρτία και τύραννος Φαραώ ο Διάβολος. Ο Κύριός μας, ο Αμνός του Θεού, αφού κατέβηκε από τον ουρανό στη γη, σταυρώθηκε, τάφηκε και αναστήθηκε. Με τον τρόπο αυτό μας έσωσε από την πικρή σκλαβιά της αμαρτίας και μας οδήγησε στις ολάνθιστες κοιλάδες της πνευματικής ζωής, συντρίβοντας τον εχθρό μας τον Διάβολο.

Αυτό το πέρασμα, αυτή τη διάβαση γιορτάζουμε σήμερα. Τη διάβαση από την ενοχή της αμαρτίας στη δικαίωση, από τα σκοτεινά έργα στην αρετή, από την κατάρα στην ευλογία, από τη φθορά στην αφθαρσία, από το θάνατο στη ζωή και από τη γη στον ουρανό.

Η Ακολουθία της Κυριακής του Πάσχα, Όρθρος και Θεία Λειτουργία του Ι. Χρυσοστόμου, γίνεται συνήθως τα μεσάνυκτα του Σαββάτου προς την Κυριακή. Στην αρχή ψάλλεται το: «Κύματι θαλάσσης...» και το τροπάριο: «Ότε κατήλθες προς τον θάνατον...». Στη συνέχεια ακολουθεί το «Δεύτε λάβετε φως...» και το «Την ανάστασίν Σου...». Αφού διαβαστεί το Ευαγγέλιο, ψάλλεται δέκα φορές το: «Χριστός ανέστη...» μαζί με στίχους και ακολουθεί ο Κανών της ημέρας του Πάσχα, ποίημα του αγίου Ιωάννη του Δαμασκηνού, αληθινό αριστούργημα.

Το απόγευμα της Κυριακής του Πάσχα γίνεται «**Ο Εσπερινός της Αγάπης**». (Σήμερα σε πολλούς Ναούς γίνεται στις 10 ή στις 11 το πρωί). Λέγεται έτσι, γιατί παλιότερα οι Χριστιανοί αντάλλασαν μεταξύ τους το «φίλημα της αγάπης». Λέγεται και «δεύτερη Ανάσταση», όπως ο Εσπερινός του Μ. Σαββάτου λέγεται «πρώτη Ανάσταση». Κατά τον Εσπερινό αυτό διαβάζεται σύμφωνα με ένα παλαιό έθιμο, το Ευαγγέλιο σε διάφορες γλώσσες. Αυτό γίνεται γιατί η Ανάσταση του Κυρίου είναι ένα κοσμοϊστορικό γεγονός με παγκόσμια διάσταση και χαρακτήρα.

Ημέρα λοιπόν Ανάστασης: «λαμπρυνθώμεν λαοί! Πάσχα, Κυρίου Πάσχα! Διότι από τον θάνατο προς τη ζωή και από τη γη προς τον ουρανό, μας οδήγησε ο Χριστός τραγουδώντας ύμνους νίκης».

Στον Κύριον Ημών Ιησού Χριστόν η δόξα και το κράτος, η τιμή και η προσκύνηση, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, στους αιώνες των αιώνων, Αμήν.

Προσευχή μετά το Πάσχα μέχρι την Ανάληψη

Χριστός Ανέστη εκ νεκρών,
θανάτω θάνατον πατήσας
και τοις εν τοις μνήμασιν,
ζωήν χαρισάμενος.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν
τον μόνον αναμάρτητον.
Τον Σταυρόν Σου, Χριστέ, προσκυνούμεν και την Αγίαν Σου Ανάστασιν
υμνούμεν και δοξάζομεν.
Συ γαρ ει ο Θεός ημών, εκτός Σου άλλον ουκ οίδαμεν, το όνομά σου ονομάζομεν.
Δεύτε, πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν την του Χριστού Αγίαν Ανάστασιν.
Ιδού γαρ ήλθεν δια του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω.
Δια παντός ευλογούντες τον Κύριον, υμνούμεν την Ανάστασιν Αυτού.
Σταυρόν γαρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω, θάνατον ώλεσεν.

Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου, καθώς προείπεν,
έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και το μέγα έλεος. Αμήν.

«Τον νυμφώνα σου βλέπω...»

Τον νυμφώνα σου βλέπω, Σωτήρ μου, κεκοσμημένον και ένδυμα ουκ έχω,
ίνα εισέλθω εν αυτώ· λάμπρυνόν μου την στολήν της ψυχής, φωτοδότα, και
σώσον με.

«Σήμερον κρεμάται επί ξύλου...»

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου, ο εν ύδασι την γην κρεμάσας. Στέφανον εξ ακανθών περιτίθεται, ο των αγγέλων βασιλεύς. Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται, ο περιβάλλων τον ουρανόν εν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ο εν Ιορδάνη ελευθερώσας τον Αδάμ. Προσηλώθη, ο νυμφίος της Εκκλησίας. Λόγχη εκεντήθη, ο υιός της Παρθένου. Προσκυνούμεν σου τα Πάθη, Χριστέ. Δείξον ημίν και την ένδοξόν σου Ανάστασιν.

ΕΓΚΩΜΙΑ**«Η ζωή εν τάφω...»**

1. Η ζωή εν τάφω κατετέθης, Χριστέ, και Αγγέλων στρατιαί εξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι την σην.
2. Η ζωή πώς θνήσκεις; πώς και τάφω οικείς; του θανάτου το βασίλειον λύεις δε και το Άδου τους νεκρούς εξανιστάς.
3. Μεγαλύνομέν σε, Ιησού Βασιλεύ, και τιμώνμεν την ταφήν και τα πάθη σου, διών έσωσας ημάς εκ της φθοράς.
4. Μέτρα γης ο στήσας, εν σμικρώ κατοικείς, Ιησού παμβασιλεύ, τάφω σήμερον, εκ μνημάτων τους θανόντας ανιστών.
5. Ο Δεσπότης πάντων καθοράται νεκρός και εν μνήματι καινώ κατατίθεται, ο κενώσας τα μνημεία των νεκρών.

«Άξιον Εστί...»

1. Άξιόν εστί, μεγαλύνειν σε τον Ζωοδότην, τον εν τω Σταυρώ τας χείρας εκτείναντα και συντρίψαντα το κράτος του εχθρού.
2. Άξιόν εστί, μεγαλύνειν σε τον πάντων Κτίστην· τοις σοις γαρ παθήμασιν έχομεν, την απάθειαν ρυσθέντες της φθοράς.
3. Όμμα το γλυκύ και τα χείλη σου πώς μύσω Λόγε; πώς νεκροπρεπώς δε κηδεύσω σε; φρίττων ανεβόα Ιωσήφ.
4. Ήλιος φαιδρός, απαστράπτει μετά νύκτα, Λόγε· και συ δ' αναστάς εξαστράψεας μετά θάνατον φαιδρώς ως εκ παστού.
5. Γη σε πλαστουργέ, υπό κόλπους δεξαμενή τρόμω, συσχεθείσα Σώτερ

τινάσσεται, αφυπνώσασα νεκρούς τω τιναγμώ.

6. Μύροις σε, Χριστέ, ο Νικόδημος και ο ευσχήμων, νυν καινοπρεπώς
περιστείλαντες, φρίξον, ανεβόων, πάσα γη.

7. Έκλαιε πικρώς, η πανάμωμος Μήτηρ σου, Λόγε, ότε εν τάφω εώρακε σε τον
άφραστον και άναρχον Θεόν.

8. Ύμνοις σου, Χριστέ, νυν την σταύρωσιν και την ταφήν τε, άπαντες πιστοί
εκθειάζομεν, οι θανάτου λυτρωθέντες ση ταφή.

9. Άναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε και Πνεύμα, σκήπτρα των Ανάκτων κραταίωσον,
κατά πολεμίων ως αγαθός.

10. Τέξασα ζώνη, Παναμώμητε αγνή Παρθένε, παύσον Εκκλησίας τα σκάνδαλα
και βράβευσον ειρήνην ως αγαθή.

«Αι γενεαί αι πάσαι...»

1. Αι γενεαί πάσαι, ύμνον τη Ταφή σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

2. Καθελών του ξύλου, ο Αριμαθείας, εν τάφω σε κηδεύει.

3. Μυροφόροι ήλθον, μύρα σοι, Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

4. Δεύρο πάσα κτίσις, ύμνους εξοδίους, προσοίωμεν τω Κτίστη.

5. Ους έθρεψε το μάννα, εκίνησαν την πτέρναν, κατά του ευεργέτου.

6. Ιωσήφ κηδεύει, συν τω Νικοδήμω, νεκροπρεπώς τον Κτίστην.

7. Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πού έδυ σου το κάλλος;

8. Υιέ Θεού παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πώς πάθος κατεδέξω;

9. Έρραναν τον τάφον αι Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωί ελθούσαι.

10. Ω Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υιός και Πνεύμα, ελέησον τον κόσμον.

11. Ιδεΐν την του Υιού σου, Ανάστασιν, Παρθένε, αξίωσον σους δούλους.

Κ Α Λ Ο Π Α Σ Χ Α !